

προσφυγής διεύρυνση της βάσεως ή του αντικειμένου της ενστάσεως, ενώ επιτρέπεται ο περιορισμός τους. Το αντικείμενο της προσφυγής προσδιορίζεται συνεπώς από το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και μόνο, εφόσον το δικόγραφο αυτό δεν εκφεύγει του πλαισίου που έχει χαράξει η ένσταση. Κατά συνέπεια, το περιεχόμενο της ενστάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ενσωματωθεί στο δικόγραφο της προσφυγής, παρά μόνον εφόσον στο δικόγραφο αυτό γίνεται σαφής αναφορά στο ανωτέρω περιεχόμενο.

2. Το αίτημα ακυρώσεως που δεν αναφέρεται ούτε καν έμμεσα στο δικόγραφο της προσφυγής και υποβάλλεται για πρώτη φορά με

το υπόμνημα απαντήσεως αποτελεί μεταβολή των αιτημάτων της προσφυγής και συνεπώς είναι απαράδεκτο κατά το άρθρο 19 του οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 38 του κανονισμού διαδικασίας.

3. Το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να επιληφθεί προσφυγής με τα αιτήματα της οποίας δεν αμφισβητείται η νομιμότητα βλαπτικής πράξεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, αλλά ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να ασκήσει τις αρμοδιότητες που έχει ως κοινοτικό όργανο βάσει αφενός μεν των άρθρων 155 της Συνθήκης και 64 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αφετέρου δε των άρθρων 173, παράγραφος 1, και 175, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Οκτωβρίου 1990 *

Στην υπόθεση T-134/89,

Erich Hettrich, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

Gabrielle Krumm, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

Helmut Steinel, έκτακτος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και κάτοικος Μονάχου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκπροσωπούμενοι από τον Dieter Rogalla, δικηγόρο Münster, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Nicolas Decker, 16 avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Henri Étienne, κύριο νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guido Berardis, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό ειδικού διορθωτικού συντελεστή για το Μόναχο,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο τμήματος, Χρ. Γεραρή και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: P. van Ypersele de Strihou, εισηγητής σε γραφείο δικαστή,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Ιουλίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Περιστατικά και διαδικασία

¹ Με έγγραφο που περιήλθε στην Επιτροπή στις 3 Νοεμβρίου 1988, το προσωπικό που υπηρετεί στο Μόναχο, μέλη του οποίου είναι οι τρεις προσφεύγοντες, διαμαρτυρήθηκε στον αρμόδιο Επίτροπο για το ότι η Επιτροπή δεν είχε προτείνει στο Συμβούλιο ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 64 του κανονι-

σμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως), όταν υπέβαλε στις 19 Σεπτεμβρίου 1988 την πρότασή της για την αναπροσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών για την επόμενη πενταετία. Με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3295/88, της 24ης Οκτωβρίου 1988, το Συμβούλιο δέχθηκε την πρόταση αυτή και αναπροσάρμοσε τους διορθωτικούς συντελεστές που ισχύουν, μεταξύ άλλων, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας για τις συντάξεις των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 5) (στο εξής: κανονισμός 3295/88).

- 2 Με έγγραφο που απέστειλε στις 12 Δεκεμβρίου 1988 προς το προσωπικό που υπηρετεί στο Μόναχο, ο R. Hay, γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως, εξήγησε τους στατιστικής φύσεως λόγους για τους οποίους η Επιτροπή είχε κρίνει ότι δεν έπρεπε να προτείνει ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο.
- 3 Στις 15 Μαρτίου 1989, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν διοικητική ένσταση κατά των πρώτων εκκαθαριστικών σημειωμάτων των αποδοχών τους που είχαν συνταχθεί βάσει του κανονισμού 3295/88, και συγκεκριμένα κατά των εκκαθαριστικών σημειωμάτων της 22ας Δεκεμβρίου 1988 και της 25ης Ιανουαρίου 1989. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες έβαλαν με την ένσταση αυτή κατά του εγγράφου της 12ης Δεκεμβρίου 1988 του γενικού διευθυντή Hay. Κατά τους προσφεύγοντες, τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αποδοχών τους ήταν άκυρα λόγω ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού του Συμβουλίου στον οποίο βασίζονταν. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι ο κανονισμός αυτός είχε εκδοθεί κατά παράβαση του άρθρου 64 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθώς και της γενικής αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων των Κοινοτήτων — η ίση δε αυτή μεταχείριση εκτιμάται σε σχέση με την αγοραστική δύναμη — ανεξαρτήτως του τόπου υπηρεσίας τους. Με την ένσταση οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι η ζωή στο Μόναχο είναι πιο ακριβή απ' ό,τι στη Βόννη (συντελεστής: 99,5) ή μάλιστα απ' ό,τι στο Βερολίνο (συντελεστής: 109,2), λόγω των υψηλότερων γενικά μισθωμάτων των κατοικιών στο Μόναχο απ' ό,τι στο Βερολίνο, και απάντησαν στα στατιστικής φύσεως επιχειρήματα που αναπτύσσονταν στο έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1988.
- 4 Στις 7 Ιουνίου 1989 ο γενικός διευθυντής Hay απάντησε στην ένσταση, δηλώνοντας ότι η Επιτροπή επρόκειτο να υποβάλει στο Συμβούλιο πρόταση για την καθιέρωση, αναδρομικά από την 1η Ιανουαρίου 1988, ειδικού διορθωτικού συντελεστή για το Μόναχο.
- 5 Στις 9 Ιουνίου 1989 η πρόταση της Επιτροπής έλαβε την τελική της μορφή, διαβιβάσθηκε δε στο Συμβούλιο στις 20 Ιουνίου 1989 με έγγραφο του αρμόδιου Επιτρόπου.

- 6 Στις 18 Ιουλίου 1989 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2187/89, για την αναπροσαρμογή των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από την 1η Ιουλίου 1988 και για την προσαρμογή των σχετικών διορθωτικών συντελεστών από την 1η Ιανουαρίου 1989 (ΕΕ L 209, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός δεν προβλέπει κανένα ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο.

- 7 Κατόπιν αυτών οι προσφεύγοντες, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Σεπτεμβρίου 1989, ζήτησαν από το Δικαστήριο να επιλύσει την παρούσα διαφορά.

- 8 Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989 το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη ενώπιον του Πρωτοδικείου μετά την πρωτοκόλληση του υπομνήματος αντικρούσεως στις 17 Νοεμβρίου 1989 στη γραμματεία του Πρωτοδικείου.

- 9 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 11ης Ιουλίου 1990.

Αιτήματα των διαδίκων

- 10 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

« 1) Να υποχρεώσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να προτείνει στο Συμβούλιο, στο πλαίσιο του καθορισμού των αποδοχών και των συντάξεων των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων κατ' εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής

καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ειδικό διορθωτικό συντελεστή για τον υπολογισμό των αποδοχών και των συντάξεων των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων που υπηρετούν στο Μόναχο, να υποβάλει δε εκ νέου την πρόταση αυτή, εφόσον είναι αναγκαίο.

- 2) Επικουρικά, να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει την υποχρέωση, κατά τα άρθρα 63 και 64 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, να προβεί στα αναγκαία διαβήματα προς το Συμβούλιο, ενδεχομένως δε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως ή προσφυγή ακυρώσεως κατά των αντιθέτων αποφάσεων του Συμβουλίου, προκειμένου να διασφαλιστούν οι αξιώσεις των προσφευγόντων για εφαρμογή ενός δίκαιου διορθωτικού συντελεστή, αξιώσεις που έχουν οι προσφεύγοντες αφότου υπάρχει η σχετική (μη δημοσιευθείσα) απόφαση του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1976 (η λεγόμενη μέθοδος υπολογισμού των αποδοχών).

- 3) Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα. »

Με το υπόμνημα αντικρούσεως η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

« σύμφωνα με το άρθρο 81 του κανονισμού διαδικασίας:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα ».

Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- « — να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- εφόσον η προσφυγή κριθεί παραδεκτή, να την απορρίψει ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα ».

Επί του περιεχομένου των αιτημάτων της προσφυγής

- 11 Πριν εξεταστεί το παραδεκτό της προσφυγής, πρέπει καταρχάς να προσδιοριστεί η έννοια των αιτημάτων της προσφυγής, καθόσον οι προσφεύγοντες δίδουν στα αιτήματα αυτά, με το δικόγραφο απαντήσεως, μια ερμηνεία της οποίας την ορθότητα αμφισβητεί η Επιτροπή.

- 12 Στο δικόγραφο απαντήσεως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι τα αιτήματα της προσφυγής, δηλαδή το κύριο αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προτείνει στο Συμβούλιο ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο και να υποβάλει εκ νέου την πρόταση αυτή, εφόσον είναι αναγκαίο, και το επικουρικό αίτημα να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να προβεί στα αναγκαία διαβήματα προς το Συμβούλιο, ενδεχομένως δε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως ή προσφυγή ακυρώσεως κατά των αντιθέτων αποφάσεων του Συμβουλίου, προκειμένου να διασφαλιστούν οι αξιώσεις των προσφευγόντων για εφαρμογή ενός δίκαιου διορθωτικού συντελεστή, αξιώσεις που έχουν οι προσφεύγοντες αφότου υπάρχει η σχετική (μη δημοσιευθείσα) απόφαση του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1976, πρέπει να ερμηνευθούν λαμβανομένων υπόψη των αιτημάτων που διατύπωσαν με την ένσταση της 15ης Μαρτίου 1989, αφού η προσφυγή αποτελεί τη συνέχεια της ένστασης. Η ένσταση δηλαδή έβαλλε κατά των αποφάσεων που αφορούσαν ατομικά τους προσφεύγοντες και περιέχονταν στα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του Δεκεμβρίου 1988, τα πρώτα εκκαθαριστικά σημειώματα που στηρίζονταν στον κανονισμό 3295/88, για τον οποίο οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, τόσο με την ένσταση όσο και με την προσφυγή, ότι είναι παράνομος, επειδή δεν καθορίζει ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο. Από τα ανωτέρω οι προσφεύγοντες συνάγουν ότι το επικουρικό αίτημα της προσφυγής, του οποίου η διατύπωση είναι ευρύτατη, καλύπτει επίσης την ακύρωση των ανωτέρω ατομικών αποφάσεων ως συνέπεια της αιτουμένης με την προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού επί του οποίου στηρίζονται.

- 13 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών που διαβιβάστηκαν στους προσφεύγοντες για τον Δεκέμβριο του 1988 δεν αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής και ότι, εφόσον δεν ισχύει κανείς ιδιαίτερος συντελεστής για το Μόναχο, η ακύρωσή τους δεν αποτελεί αντικείμενο του επικουρικού αιτήματος, κατά το οποίο η Επιτροπή έχει απλώς την υποχρέωση εκτελέσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1976.

- 14 Πρέπει καταρχάς να τονιστεί ότι ναι μεν η ένσταση βάλλει πράγματι κατά των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών που εστάλησαν στους προσφεύγοντες τον Δεκέμβριο του 1988 και τον Ιανουάριο του 1989 για τον λόγο ότι είναι παράνομος ο

κανονισμός 3295/88, ο οποίος αποτελεί τη νομική τους βάση, αντίθετα όμως η προσφυγή δεν αναφέρει, κατά την παράθεση των αιτημάτων ή την ανάπτυξη των ισχυρισμών, ούτε τα εκκαθαριστικά αυτά σημειώματα ούτε καν τον ίδιο τον κανονισμό.

- 15 Στη συνέχεια επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προσφυγή δεν κάνει καμία αναφορά στο περιεχόμενο της ενστάσεως σε σχέση με την ακυρότητα των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών ή έστω την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 3295/88. Μολονότι δηλαδή στο δικόγραφο της προσφυγής γίνεται κάποια αναφορά στα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, πρέπει να τονιστεί ότι η αναφορά αυτή περιορίζεται στα επιχειρήματα που συνηγορούν υπέρ του καθορισμού ενός ειδικού διορθωτικού συντελεστή για το Μόναχο, ενώ δεν γίνεται καμία αναφορά στις έννομες συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από το γεγονός ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν προβλέπει κανένα τέτοιο συντελεστή.
- 16 Πρέπει πάντως να υπενθυμιστεί ότι η διοικητική ένσταση που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αποτελεί μεν αναγκαία προϋπόθεση για την άσκηση προσφυγής κατά πράξεως που έχει βλαπτικά αποτελέσματα για τα πρόσωπα που καλύπτονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλ' οπωσδήποτε αποτελεί αυτοτελή πράξη σε σχέση με την προσφυγή που προβλέπεται στο άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της οποίας περιορίζει αρνητικά και μόνο το αντικείμενο και τη βάση: έτσι, αποφεύγεται η κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής διεύρυνση της βάσεως ή του αντικείμενου της ενστάσεως, ενώ επιτρέπεται ο περιορισμός τους. Το αντικείμενο της προσφυγής προσδιορίζεται συνεπώς από το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και μόνο, εφόσον το δικόγραφο αυτό δεν εκφεύγει του πλαισίου που έχει χαράξει η ένσταση. Κατά συνέπεια, το περιεχόμενο της ενστάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ενσωματωθεί στο δικόγραφο της προσφυγής, παρά μόνον εφόσον στο δικόγραφο αυτό γίνεται σαφής αναφορά στο ανωτέρω περιεχόμενο.
- 17 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι με το επικουρικό αίτημα της προσφυγής δεν ζητείται από το Πρωτοδικείο, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες με το υπόμνημα απαντήσεως, να εξετάσει τη νομιμότητα του κανονισμού 3295/88, αλλά να αναγνωρίσει ότι η ίδια η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να ασκήσει, εφόσον είναι αναγκαίο, προσφυγή ακυρώσεως κατά των αντίθετων αποφάσεων του Συμβουλίου. Η προσφυγή αυτή θα ήταν κατ' ανάγκη τελείως ανεξάρτητη από την παρούσα προσφυγή, αφού ούτε οι διάδικοι ούτε το αντικείμενο θα συνέπιπταν. Θα επρόκειτο συγκεκριμένα για προσφυγή της Επιτροπής κατά του Συμβουλίου, αντικείμενο της οποίας θα μπορούσαν να είναι μελλοντικοί κανονισμοί, αφού για τους εκδοθέντες ήδη κανονισμούς έχουν λήξει οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής.
- 18 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, εφόσον το αίτημα ακυρώσεως των εκκαθαριστικών σημειωμάτων δεν αναφέρεται ούτε καν έμμεσα στο δικόγραφο της προσφυγής, το

αίτημα αυτό υποβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και αποτελεί επομένως μεταβολή των αιτημάτων της προσφυγής. Κατά συνέπεια, κατά το άρθρο 19 του οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω οργανισμού, και κατά το άρθρο 38 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο (απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, υπόθεση 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Slg. 1979, σ. 2729, και συγκεκριμένα σ. 2737, και απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, υπόθεση T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 69, Συλλογή 1990, σ. II-367).

- 19 Επομένως, τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών δεν αποτελούν αντικείμενο της παρούσας διαφοράς και το βάσιμο της προσφυγής πρέπει να εξεταστεί μόνο σε σχέση με τα αιτήματα που διατυπώνονται στο δικόγραφο της προσφυγής.

Επί του παραδεκτού

- 20 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη ως απαράδεκτων των αιτημάτων της προσφυγής με τα οποία ζητείται, πρώτον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προτείνει στο Συμβούλιο ειδικό διορθωτικό συντελεστή για το Μόναχο και να υποβάλει εκ νέου την πρόταση αυτή, εφόσον είναι αναγκαίο, και, δεύτερον, να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να προβεί στα αναγκαία διαβήματα προς το Συμβούλιο, ενδεχομένως δε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως ή προσφυγή ακυρώσεως κατά των αντιθέτων αποφάσεων του Συμβουλίου, ώστε να διασφαλιστούν οι αξιώσεις των προσφευγόντων για την εφαρμογή ενός δικαίου διορθωτικού συντελεστή. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ισχύει για τις αποφάσεις της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) που προσβάλλουν τα δικαιώματα που παρέχουν στους υπαλλήλους οι διατάξεις του ανωτέρω κανονισμού, καθόσον οι διαφορές στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ αφορούν την εκ μέρους της ΑΔΑ εφαρμογή του ισχύοντος δικαίου επί των υπαλλήλων. Η διαδικασία αυτή δεν ισχύει για τις αιτήσεις συστάσεως νέων δικαιωμάτων, για τις οποίες η ίδια η ΑΔΑ δεν έχει καμία αρμοδιότητα, αφού αρμόδιο να εκδώσει τον αναγκαίο κατά το άρθρο 64 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κανονισμό είναι το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, αν γίνονταν δεκτά τα αιτήματα των προσφευγόντων, αυτό θα σήμαινε ότι είναι δυνατή η υποβολή ενστάσεων και η άσκηση προσφυγών κατά του νομοθετικού έργου της Επιτροπής. Το Πρωτοδικείο όμως δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί κατά πόσον η Επιτροπή έχει επιτελέσει ορθά το έργο που της αναθέτει το άρθρο 155 της Συνθήκης.

- 21 Η αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου πρέπει να καθοριστεί βάσει του άρθρου 168 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το οποίο αποτελεί τη συνταγματικού δικαίου βάση της

αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988. Η απόφαση αυτή ορίζει στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α), ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να εκδικάζει τις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 179 της Συνθήκης. Το άρθρο 179 διευκρινίζει ότι η αρμοδιότητα αυτή ασκείται εντός των ορίων και σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως ή προκύπτουν από το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού. Κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να αποφαινεται για κάθε διαφορά μεταξύ των Κοινοτήτων και προσώπου που υπόκειται στον κανονισμό αυτό, αντικείμενο της οποίας είναι η νομιμότητα μέτρου που θίγει το πρόσωπο αυτό κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Η τελευταία αυτή διάταξη ορίζει ότι κάθε πρόσωπο που υπόκειται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως μπορεί να υποβάλει στην ΑΔΑ ένσταση κατά οποιασδήποτε πράξεως θίγει τα συμφέροντά του, τόσο στην περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω αρχή έχει ήδη λάβει απόφαση, όσο και όταν παρέλειψε να λάβει μέτρο επιβαλλόμενο από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 22 Στην προκειμένη περίπτωση επιβάλλεται η παρατήρηση ότι τόσο με το κύριο όσο και με το επικουρικό αίτημα των προσφευγόντων δεν αμφισβητείται η νομιμότητα βλαπτικής πράξεως της ΑΔΑ, αλλά ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να ασκήσει τις αρμοδιότητες που έχει ως κοινοτικό όργανο βάσει αφενός μεν των άρθρων 155 της Συνθήκης και 64 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αφετέρου δε των άρθρων 173, παράγραφος 1, και 175, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 23 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής. Η προσφυγή πρέπει επομένως να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται, τηρουμένων των αναλογιών, στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικησαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο πάντως 70 του ίδιου κανονισμού, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν λόγω ασκήσεως προσφυγής από υπόαλληλο των Κοινοτήτων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Saggio

Γεραρής

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Οκτωβρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

Χρ. Γεραρής